

CHRISTINA LAUREN

**Ik Weet
Niet Of Ik
Van Je
Houd**

Herkenbaar, hilarisch
en hartverwarmend

XANDER

ROMAN

1

Volgens een familielegende ben ik geboren op de vloer van een taxi.

Ik ben de jongste van zes kinderen en kennelijk ging m'n moeder in een tijdspanne van ongeveer veertig minuten van 'Ik heb een beetje kramp, maar ik maak de lunch nog even af' naar 'Hallo, Holland Lina Bakker.'

Het is altijd het eerste waar ik aan denk wanneer ik in een taxi stap. Ik merk op hoe ik me voorzichtig over de aftandse achterbank moet bewegen, zie de miljoenen verwaarloosde vingerafdrukken en onverklaarbare vlekken op de ruiten en het plexiglas-tussenschot en realiseer me dat de vloer van een taxi echt een vreselijke plek is om een baby kennis te laten maken met de wereld.

Ik sla de deur achter me dicht om de huilende Brooklyn-wind buiten te houden. 'Fiftieth Street station in Manhattan.'

De ogen van de chauffeur kijken me aan via de achteruitkijkspiegel en ik kan me wel bedenken wat hij denkt: *Je wilt met een taxi naar de metro in Manhattan? Mevrouw tje, de C-trein brengt je er helemaal naartoe voor drie piek.*

'Eighth Avenue en Forty-Ninth Street,' voeg ik toe en ik negeer het knagende bewust worden van mijn absurditeit. In plaats van dat ik de taxi naar huis neem, laat ik de chauffeur me van Park Slope naar een metrohalte in Hell's Kitchen brengen, twee blokken bij m'n flatgebouw vandaan. En dat doe ik niet omdat ik zo voorzichtig ben dat ik niet wil dat de chauffeur weet waar ik woon.

Ik doe het omdat het maandag is, rond half twaalf 's avonds en Jack er zal zijn.

Tenminste, hij zou er moeten zijn. Sinds de eerste keer dat ik hem

zag spelen bij het Fiftieth Street station, bijna zes maanden geleden, was hij er elke maandagavond geweest. En 's ochtends op woensdagen en donderdagen voor het werk, en vrijdag tijdens de lunch. Op dinsdagen is hij er niet en ik heb hem er nog nooit in het weekend gezien.

Maar maandagen vind ik het leukst, omdat er dan een intensiteit schuilt in de manier waarop hij zijn gitaar beetpakt, die wiegt en verleidt. Muziek die het hele weekend in hem lijkt te hebben vastgezet, wordt bevrijd en enkel verstoord door het geluid van vallend wisselgeld in de open gitaarhoes bij zijn voeten of door het brommen van een naderende trein.

Ik weet niet wat hij doet als hij hier niet is. Ik weet ook bijna zeker dat hij niet Jack heet, maar ik moest hem iets anders kunnen noemen dan 'de straatmuzikant', en door hem een naam te geven, leek mijn obsessie iets minder zielig.

Een beetje dan.

De taxichauffeur is stil. Hij luistert niet eens naar een praatprogramma of een van de andere kakofonische autovullers waar elke New Yorker aan gewend is. Ik kijk op van mijn telefoon en de Instagramfeed met boeken en make-uptutorials en zie de blubber en gesmolten sneeuw op de wegen. M'n cocktailroes lijkt niet zo snel te verdampen als ik had gehoopt en tegen de tijd dat we stil komen te staan bij de stoep en ik de rit betaal, gaan er nog steeds vrolijke bubbels door me heen.

Ik ben nog nooit dronken naar Jacks spel gaan kijken en het is een heel slecht of een fantastisch idee. We zullen gauw merken welk van de twee het wordt.

Ik ben onderaan de trap wanneer ik hem zijn gitaar zie stemmen. Ik ga een paar meter verderop staan en bekijk hem. Hij heeft zijn hoofd gebogen en in het licht van de lantaarns, dat langs de trap naar beneden schijnt, lijkt zijn lichtbruine haar wel zilver.

Voor onze generatie ziet hij er passend ruig, maar schoon uit, dus ik hoop dat hij een leuk appartement heeft en een normale, goedbetaalde baan en dit doet omdat hij het tof vindt. Hij heeft

het soort kapsel dat ik niet kan weerstaan: netjes en geschoren aan de zijkanten, maar wild en ongetemd bovenop. Het ziet er zacht uit, glanzend in het licht, echt dat soort haar waar je je in vast wil grijpen. Ik weet niet welke kleur zijn ogen hebben omdat hij nooit opkijkt wanneer hij speelt, maar ik stel me voor dat ze bruin of donkergroen zijn, een kleur diep genoeg om in te verdwalen.

Ik heb hem nog nooit zien aankomen of weggaan, omdat ik altijd langs hem heen loop, een dollar in zijn kist laat vallen en doorloop. Daarna kijk ik, zoals vele anderen, stiekem vanaf het perron naar waar hij op zijn kruk zit, vlak bij de trap, waar hij zijn vingers op en neer laat gaan over de hals van het instrument. Zijn linkerhand tovert de noten eruit alsof het zo makkelijk is als ademen.

Ademen. Als toekomstig auteur beschouw ik dit als mijn minst favoriete cliché, maar het is het enige wat past. Ik heb nog nooit iemands vingers zo zien bewegen, alsof hij er niet eens over na hoeft te denken. Het lijkt alsof hij de gitaar een menselijk stemgeluid geeft.

Hij kijkt op terwijl ik een briefje in zijn kist laat vallen, knijpt zijn ogen toe en fluistert: ‘Heel erg bedankt.’

Dat heeft hij nog nooit gedaan – omhoogkijken wanneer iemand geld in zijn kist laat vallen – en ik ben compleet van mijn à propos wanneer onze ogen elkaar treffen.

Groen, die van hem zijn groen. En hij kijkt niet meteen weg. De greep van zijn blik is betoverend.

Dus in plaats van ‘Ach ja’, of ‘Geen dank’, of helemaal niets, zoals iedere andere New Yorker zou doen, gooi ik eruit: ‘Ik vind je muziek-zogeweldig.’

Een rij woorden die als één woord ademloos naar buiten komt.

Gelukkig laat ik een klein lachje zien terwijl m'n aangeschoten brein bijna kortsluiting maakt. Hij bijt een seconde lang op zijn onderlip en zegt: ‘Echt waar? Wat aardig van je. Ik speel het heel graag.’

Hij heeft een zwaar Iers accent en van het geluid gaan mijn vingers tintelen.

‘Hoe heet je?’

Drie eeuwigdurende seconden gaan voorbij tot hij met een veraste blik antwoordt. ‘Calvin. En jij?’

Dit is een gesprek. Jezusmina, ik heb een gesprek met de vreemdeling die ik al maanden leuk vind.

‘Holland,’ zeg ik. ‘Zoals de provincie in Nederland. Iedereen denkt dat het een synoniem is van Nederland, maar dat is het niet.’

Oef.

Ik heb vanavond twee dingen ontdekt over gin: het smaakt naar dennenappels en het komt duidelijk van de duivel.

Calvin lacht ondeugend naar me en zegt: ‘Holland. Een provincie én een geleerde,’ waarna hij er zachtjes iets aan toevoegt wat ik niet helemaal versta. Ik weet niet of de geamuseerde twinkeling in zijn ogen er is omdat ik een vermakelijke idioot ben of omdat er iemand achter me staat die iets geweldigs doet.

En omdat ik al zo lang geen date heb gehad dat het voelt als een millennium, weet ik ook niet hoe een gesprek als dit zou moeten verdergaan, dus ik ga ervandoor en zet het die zes meter naar het perron bijna op een sprinten. Ik kom tot stilstand en begin in mijn tas te graven met de ge oefende urgentie van een vrouw die gewend is om te doen alsof ze iets onmisbaars zoekt wat ze onmiddellijk moet vinden.

Het woord dat hij fluisterde, *prachtig*, komt dertig seconden te laat bij me binnen.

Hij bedoelde natuurlijk mijn naam. En dat zeg ik niet met valse bescheidenheid. Mijn beste vriendin Lulu en ik zijn het erover eens dat wij objectief gezien middenmootvrouwen zijn in Manhattan, wat best prettig is zodra we New York verlaten. Maar Jack – Calvin – wordt door letterlijk elke man en vrouw aangestaard die door het station moet, van de Madison Avenue-hipsters die de metro pakken tot de armetierige studenten uit Bay Ridge. Echt, hij kan wie dan ook kiezen om mee het bed in te duiken, als hij maar eens omhoogkeek om onze gezichten te zien.

Om mijn theorie kracht bij te zetten, onthult een snelle blik in mijn spiegeltje de clownachtige uitloop van mascara onder mijn ogen en een bijzonder spookachtig gebrek aan kleur in de onderste helft van mijn gezicht. Ik probeer de slierten bruin haar glad te strijken die op elk ander moment in mijn leven gewoon steil en levenloos zijn, maar nu uit mijn paardenstaart zijn ontsnapt en rond mijn gezicht de zwaartekracht tarten.

Prachtig? Nee. Momenteel niet.

Calvins muziek klinkt weer en ze vult het station op zo'n echoende, spookachtige manier dat ik me nog meer dronken voel dan ik dacht dat ik al was. Waarom ben ik hier vanavond heen gekomen? Waarom heb ik tegen hem gepraat? Nu moet ik alle dingen in mijn hoofd opnieuw uitmeten, zoals dat hij geen Jack heet en dat zijn ogen een definieerbare kleur hebben. De wetenschap dat hij Iers is maakt me zo wild dat ik bijna bij hem op schoot was gekropen.

Ugh. Iemand leuk vinden is vreselijk, maar achteraf lijkt iemand van een afstand leuk vinden zoveel makkelijker dan dit. Ik zou het gewoon moeten houden bij verhalen verzinnen en iemand van een afstand bekijken, als een normale engerd. Nu had ik de vierde wand gebroken en als hij zo aardig is als zijn ogen me doen geloven, herkent hij me de volgende keer dat ik geld in zijn kist laat vallen vast en ben ik gedwongen om zelfverzekerd over te komen of de andere kant op te rennen. Ik ben dan misschien middenmoot wanneer mijn mond dicht is, maar zodra ik begin te praten tegen mannen, noemt Lulu me 'Huiland', naar hoezeer het om te huilen is hoe ik overkom. Ze heeft overduidelijk geen ongelijk. En nu sta ik te zweten in mijn roze wollen jas, mijn gezicht smelt en ik word overvallen door een bijna onweerstaanbare behoefte om mijn panty tot mijn oksels te trekken omdat hij langzaam naar beneden is gezakt en nu aanvoelt als een shapewear-achtige harembroek.

Ik zou het gewoon moeten doen, hem omhooghijsen, want naast één comateuze man op een bankje verderop zijn alleen Calvin en ik nog hier en hij kijkt niet langer naar me.

Maar dan staat de slapende man op, als een zombie, en zet een stap in mijn richting. Metrostations zijn vreselijk als ze zo leeg zijn. Het zijn grotten voor viespeuken, lastigvallers, potloodventers. Het is nog niet zo laat, nog niet eens twaalf uur op een maandagavond, maar ik heb duidelijk net de metro gemist.

Ik loop naar links, verder het perron op, en pak mijn telefoon om eruit te zien alsof ik druk ben. Maar helaas. Ik zou moeten weten dat dronken en volhardende mannen zich niet vaak storen aan de vlijtige aanwezigheid van een iPhone, en de zombie komt dichterbij.

Ik weet niet of het komt door het kleine beetje angst in mijn borst of de zucht wind die door het station trekt, maar de weeïge, zilte geur van slijm dringt mijn neus binnen; de zure lucht van gemorste frisdrank die al maanden onder in een vuilnisbak ligt.

Hij doet zijn arm omhoog en wijst. ‘Je hebt mijn telefoon.’

Ik draai me om en loop met een grote boog om hem heen, terug naar Calvin en de trap. Mijn duim hangt boven Roberts telefoonnummer.

Hij volgt me. ‘Jij. Hier komen. Je hebt mijn telefoon.’

Zonder op te kijken zeg ik zo rustig mogelijk: ‘Sodemieter een eind op.’

Ik druk op Roberts naam en houd de telefoon bij mijn oor. De overgangston klinkt hol, vijf tonen, een voor elke keer dat mijn hart klopt.

Calvins muziek zwelt aan en klinkt agressiever. Ziet hij niet dat deze persoon mij achtervolgt door het station? Ik heb de absurde gedachte dat het echt wonderbaarlijk is hoe diep hij ‘in de zone’ raakt wanneer hij speelt.

De man begint schuifelend en slingerend mijn richting op te rennen en de noten uit Calvins gitaar lijken de soundtrack te worden van de gestoorde die achter me aan zit.

Mijn dijen houden me tegen om met enige snelheid of elegantie te rennen, maar zijn lompe renpartij wordt sneller en steeds soepeler.

Aan de telefoon hoor ik het blikkerige geluid van Robert die opneemt. *'Hé, Bloempje.'*

'Jezus christus, Robert. Ik ben in het...'

De man strekt zijn arm naar me uit, pakt de mouw van mijn jas beet en trekt de telefoon bij mijn oor vandaan.

'Robert!'

'Holl?' roept Robert. *'Liefje, waar ben je?'*

Ik pak hem beet en probeer me vast te houden omdat ik het miselijkmakende gevoel heb dat ik mijn balans verlies. Angst kruipt als een koude, ontnuchterende deken over mijn huid: de man helpt me niet rechtop te blijven staan, hij dúwt me.

In de verte hoor ik een luide roep: 'Hé!'

Mijn telefoon stuitert over het beton. *'Holland?'*

Het gebeurt zo snel, en ik denk dat dit soort dingen altijd snel gebeuren; als ze langzaam zouden gaan, denk ik toch dat ik iets zou hebben gedaan, wat dan ook, maar het ene moment sta ik op de bobbelige, gele waarschuwingsslijn, het volgende moment val ik op het spoor.

2

Ik heb nog nooit in een ambulance gelegen en het is net zo beschamend om snurkend wakker te worden tegenover twee nuchtere professionals als ik had gedacht. Een vrouwelijke verpleger met een permanente rimpel in haar voorhoofd geëttst kijkt met een ernstige blik op me neer. Monitoren piepen. Wanneer ik om me heen kijk, wordt mijn hoofd een raket die aftelt naar een of andere ontvlambare gebeurtenis. Mijn arm doet pijn... Nee, niet gewoon pijn, hij schreeuwt het uit. Ik kijk naar beneden en zie dat hij al in een mitella zit.

Door het geluid van een aankomende trein in de verte herinner ik me dat ik op het spoor ben geduwd.

Iemand heeft me op het spoor van de metro geduwd!

M'n hart doet een soort chaotische versie van kungfu in mijn borst en het paniekerige tempo klinkt als de echo van de verschillende machines om me heen. Ik ga zitten, vecht tegen de gigantische golf misselijkheid en zeg met krakende stem: 'Hebben jullie hem?'

'Ho, ho.' Met een bezorgde blik duwt de verpleger, ROSSI staat er op haar naamkaartje, me zachtjes weer terug. 'Je bent in orde.' Ze knikt rustig naar me. 'Je bent in orde.'

En dan duwt ze een kaartje in mijn hand.

NATIONALE ZELFMOORDPREVENTIE-HULPLIJN

1-800-273-8255

Ik draai het om en vraag me af of op de achterkant staat:

WIE TE BELLEN WANNEER EEN DRONKEN KEREL JE OP HET
SPOOR DUWT

Helaas. Dat staat er niet.

Ik kijk haar weer aan en voel mijn gezicht warm worden van verontwaardiging. ‘Ik ben niet gesprongen.’

Rossi knikt. ‘Het geeft niet, mevrouw Bakker.’ Ze ziet de verbaasde uitdrukking op mijn gezicht en voegt toe: ‘We hebben je naam in je tas gevonden, die we net naast het spoor aantroffen.’

‘Heeft hij mijn tas niet meegenomen dan?’

Ze drukt haar lippen op elkaar en ik kijk om me heen voor steun. Er zijn twee verplegers in de buurt. De andere, een ruig Verpleger van de Maand-kalender modeltype, staat net buiten de ambulance ijverig iets op te schrijven. Op zijn naamkaartje staat GONZALES. Verderop op de stoep staat een politieauto geparkeerd en een paar agenten staan gezellig te kletsen bij de open deur. Ik bedenk me dat dit niet de soepelste manier is om een mogelijke zelfmoordzaak te verstoren: ik heb net gesnurkt als een varken, mijn rok zit zeer ongemakkelijk om m’n heupen gedraaid, het kruis van m’n panty hangt op half elf en mijn shirt is opengeknoopt om ruimte te maken voor de plakkers van de hartmonitoren. Een suïcidaal iemand zou zich in deze situatie wel een beetje schamen.

Ik schuif mijn rok zo elegant mogelijk omlaag en ik herhaal: ‘Ik ben niet gesprongen.’

Gonzales kijkt op van zijn papieren en leunt tegen de ambulance-deur. ‘We hebben je daar gevonden, liefje.’

Ik knijp m’n ogen dicht en grom om zijn neerbuigende toon.

Dit is nog steeds niet logisch. ‘En twee verplegers wandelden toevallig door het metrostation net nadat ik op het spoor was gevallen?’

Hij tovert een miniglimlachje tevoorschijn. ‘Anonieme beller. Zei

dat er iemand op het spoor lag. Zei niets over een duwer. Negen van de tien keer is dat een poging.’

Anonieme beller.

CALVIN.

Ik zie iemand bewegen op de stoep, net buiten de ambulance.

Het is donker, maar het is hem zeker weten, verdomme. Ik zie dat hij stil blijft staan. Calvin kijkt me een fractie van een seconde aan, schrikt dan en kijkt snel weer weg. Zonder om te kijken draait hij zich om en loopt Eighth Avenue in.

‘Hé!’ Ik wijs. ‘Wacht. Hém moet je hebben.’

Gonzales en Rossi draaien zich langzaam om.

Rossi maakt geen aanstalten om op te staan en ik wijs weer nadrukkelijk naar buiten. ‘Die jongen.’

‘Heeft hij je geduwd?’ vraagt Gonzales.

‘Nee, ik denk dat hij heeft gebeld.’

Rossi schudt haar hoofd. Haar houding is inmiddels minder sympathiek, meer medelijdend. ‘Die jongen liep naderhand naar ons toe en zei dat hij van niets wist.’

‘Dan loog hij.’ Ik probeer wat meer rechtop te zitten. ‘Calvin!’

Hij stopt niet. Hij gaat zelfs sneller lopen, duikt achter een taxi en rent de straat over.

‘Hij was erbij,’ vertel ik ze verdwaasd. *Jezus, hoeveel heb ik gedronken?* ‘Ik was er, die straatmuzikant Calvin, en een dronken man. De dronken kerel wilde mijn telefoon pakken en duwde me op het spoor.’

Gonzales buigt zijn hoofd en gebaart richting de agenten. ‘In dat geval moet je aangifte doen.’

Ik kan het niet helpen, het vliegt simpelweg mijn mond uit: ‘Zou je denken?’

Ik krijg weer een minilachje, vast omdat ik er niet uitzie als iemand die bijdehand zou moeten reageren, met m’n afgezakke panty en opengeknoopte shirt met roze stippen.

‘Holland, we denken dat je arm gebroken is.’ Gonzales klimt de

ambulance in en frunnikt wat aan een bandje op mijn mitella. ‘En er is kans dat je een hersenschudding hebt. We brengen je nu naar het Mount Sinai West. Is er iemand die je daar kan opvangen?’

‘Ja.’ Ik moet Robert en Jeff bellen, mijn ooms. Ik kijk naar Gonzales en herinner me ineens dat ik m’n telefoon in mijn hand had op het moment dat ik het spoor op werd geslingerd. ‘Hebben jullie mijn telefoon ook gevonden?’

Hij kijkt naar Rossi, die me haar eerste verontschuldigende lachje toewerpt. ‘Ik hoop dat je het nummer uit je hoofd weet.’ Ze houdt een plastic zakje omhoog met de kapotgeslagen overblijfselen van mijn geliefde apparaat.

Nadat mijn hoofd is onderzocht (geen hersenschudding) en mijn rechterarm in het gips zit (gebroken ellepijp), doe ik aangifte vanuit mijn ziekenhuisbed. Pas als ik met de twee ongelofelijk intimiderende agenten praat, realiseer ik me dat ik mijn best had gedaan geen oogcontact te maken met de man die me aanviel. Ik heb zijn gezicht niet goed gezien, hoewel ik zijn geur vrij duidelijk kan omschrijven.

De agenten wisselen een blik uit, waarna de langere van de twee vraagt: ‘De man kwam dichtbij genoeg om je bij je jas te pakken, naar je te roepen en je op het spoor te duwen, maar je hebt zijn gezicht niet gezien?’

Ik wil schreeuwen: *Het is wel duidelijk dat jij nog nooit een vrouw bent geweest die probeert weg te komen van een enge kerel!* Maar in plaats daarvan laat ik ze verdergaan. Ik kan aan hun gezichten zien dat het feit dat ik geen fysieke omschrijving heb de geloofwaardigheid van mijn ik-ben-niet-gesprongenverhaal laat afnemen, en met het oog op deze lichte vernedering bedenk ik me dat het nog verdachter zou zijn als ik wist hoe de muzikant in het station heette en hij desondanks niet bleef om me te helpen. Dus ik noem Calvin maar niet bij naam en ze zetten m’n gegevens op papier met zichtbaar weinig betrokkenheid.

Ze gaan weg en ik ga liggen. Ik staar naar het lege, grijze plafond.

Wat een gestoorde avond. Ik til mijn goede arm op en tuur op mijn horloge.

Ochtend.

Jezusmina, bijna drie uur. Hoelang heb ik wel niet op het spoor gelegen?

Boven het bonken van mijn hoofd uit, waar pijnstillers kennelijk niet tegen opgewassen zijn, zie ik steeds Calvin voor me, op de plaats waar hij op de stoep had gewacht. Het betekent iets dat hij er nog steeds was toen ik bijkwam, toch? Maar als hij de anonieme beller was, en ik neem aan dat hij dat wel moet zijn, aangezien de zombie geen telefoon had, waarom heeft Calvin dan niet tegen de politie gezegd dat iemand me duwde? En waarom loog hij door te zeggen dat hij geen getuige was?

Het veelbetekenende gehaaste geluid van designerschoenen weerklinkt op het linoleum in de gang en ik ga rechtop zitten, klaar voor wat er komt.

Robert vliegt naar binnen langs het gordijn, gevolgd door een kalmere Jeff.

‘Wat. De. Fuuuuuuuuuuck.’ Robert geeft het laatste woord ongeveer zeventien lettergrepen, pakt m’n hand vast en leunt naar voren om me te bekijken. ‘Besef je wel hoe ongerust we waren?’

‘Sorry.’ Ik huiver een beetje en voel voor het eerst m’n kin trillen. ‘Mijn telefoon werd uit m’n hand geslagen.’

Doordat ik de paniek bij m’n familie zie, slaat de schok toe en ik begin hevig te trillen. Emoties golven door me heen als een zilte vloed. Robert komt dichterbij en drukt een kus op mijn wang. Jeff doet ook een stap naar voren en legt een zachte hand op mijn knie.

We hebben dan misschien geen bloedband, ik ken mijn oom Robert al mijn hele leven. Hij ontmoette mijn moeders jongere broer Jeff enkele jaren voor mijn geboorte.

Oom Jeff is de rustige; dat zal het Midwesterse in hem zijn. Hij is standvastig, rationeel en doelbewust. Hij werkt, dat had je vast al verwacht, in de financiële wereld. Robert is het tegenovergestelde:

een en al beweging en geluid. Geboren in Ghana, verhuisde hij op achttienjarige leeftijd hierheen om naar het Curtis Institute of Music in Philadelphia te gaan. Jeff heeft me verteld dat Robert wel uit tien banen kon kiezen nadat hij was afgestudeerd, maar hij koos ervoor de jongste concertmeester van het Des Moines Symfonieorkest ooit te worden omdat de twee halsoverkop verliefd werden het weekend dat Robert in de stad was voor zijn sollicitatie.

Mijn ooms verlieten Des Moines toen ik zestien was en zetten koers naar Manhattan. Tegen die tijd had Robert promotie gekregen en was dirigent geworden van het orkest. Off-Broadway gaan, zelfs als muzikaal leider, was voor hem een grote stap terug geweest, in geld én aanzien in de wereld van klassieke muziek, maar Roberts hart lag bij muziektheater en, misschien nog wel belangrijker, het was in New York veel makkelijker voor een man om gelukkig getrouwd te zijn met een man dan in Iowa. Ze bloeiden hier op en twee jaar geleden had Robert een stuk geschreven dat gauw daarna de populairste Broadway-productie zou worden: *It Possessed Him*.

Ik wilde niet zo lang ver weg van hen wonen, dus kwam ik naar Columbia om mijn master Creatief Schrijven te halen, maar ik kwam er vooralsnog nergens mee. Als net afgestudeerde MFA in New York was ik als een middelmatig guppie in een gigantische zee vol briljante vissen. Zonder idee voor een *Great American Novel* of enige aanleg voor journalistiek was ik vrijwel niet inzetbaar.

Robert, mijn reddende engel, had me een baan gegeven in het theater.

Mijn officiële functietitel is archivaris, een inderdaad nogal gekke rol voor een vijftientigjarige zonder enige Broadway-ervaring, en aangezien er al miljoenen foto's zijn van deze productie voor het programmaboekje, ben ik me er zeer van bewust dat deze functie is gecreëerd om mijn oom een plezier te doen. Eén of twee keer per week loop ik rond en maak ik foto's van sets, kostuums en de capriolen backstage voor het persbureau, om op sociale media te

plaatsen. Vier avonden per week verkoop ik *It Possessed Him*-T-shirts in de lobby.

Maar helaas zie ik mezelf niet tijdens de drukte van de pauzes rondlopen met mijn enorme camera en maar één goede arm, wat me ook een flinke stoot schuldgevoel geeft.

Ik ben zo nutteloos.

Ik pak een kussen van onder mijn hoofd en schreeuw er een paar keer hard in.

‘Wat is er, Bloempje?’ Robert trekt het kussen weg. ‘Heb je meer pijnstillers nodig?’

‘Ik heb meer nut nodig.’

Hij lacht mijn opmerking weg en buigt zich om m’n voorhoofd te kussen. Jeff pakt stilletjes mijn hand vast in solidariteit. Maar Jeff, het lieve, gevoelige rekenwonder Jeff, heeft afgelopen jaar zijn liefde voor pottenbakken ontdekt. Hij heeft tenminste zijn pottenbakpassie om hem door de verveling van een Wall Street-werkdag te trekken. Ik heb alleen mijn liefde voor boeken die door anderen zijn geschreven en het blijde vooruitzicht Calvin een paar dagen per week te zien spelen in het station bij Fiftieth Street. En na deze stunt van vanavond weet ik niet eens zeker of ik dat nog wel heb. De volgende keer dat ik hem zie zal ik minder geneigd zijn te zwijmelen en meer geneigd zijn hem recht in zijn gezicht te vragen waarom hij toeliet dat ik door een ander voor hem viel. Op een metrospoor dan.

Misschien ga ik wel terug naar Des Moines om deze breuk te laten genezen en na te denken over wat ik wil met mijn diploma’s, want als je het hebt over vrije kunsten: één nutteloos diploma plus nog één nutteloos diploma staat gelijk aan nul banen.

Ik kijk naar mijn ooms. ‘Hebben jullie papa en mama gebeld?’

Jeff knikt. ‘Ze vroegen of ze moesten komen.’

Ik lach, ondanks m’n sombere bui. Ik weet zeker dat Jeff hun heeft gezegd dat dat niet hoeft, zelfs zonder de ernst van mijn verwondingen te hebben gezien. M’n ouders haten de drukte van New York

zo, dat zelfs wanneer ik in tweeën gebroken zou zijn en in tractie zou liggen, het nog steeds beter voor iedereen zou zijn als ze in Iowa bleven. In ieder geval zou het minder stressvol zijn voor mij.

Dan gaat Jeff naast me op het matras zitten en kijkt op naar Robert.

Ik merk op dat Jeff zijn lippen likt zoals hij altijd doet vlak voor hij een lastige vraag stelt. Ik vraag me af of hij weet dat hij dit doet. 'Maar wat is er gebeurd, Holly?'

'Je bedoelt: hoe ben ik op het spoor van lijn C terechtgekomen?'

Robert geeft me een bevestigende blik. 'Ja. En aangezien ik zeker weet dat de tip voor een zelfmoordinterventietje die we net in de gang kregen niet nodig is, kun je ons misschien vertellen hoe je bent gevallen.'

'Een kerel duwde me. Hij wilde m'n telefoon en toen ik te dicht bij het spoor in de buurt kwam, duwde hij me erop.'

Roberts mond valt open. 'Was dat aan de hand toen je belde?'

Jeffs wangen kleuren knalrood. 'Heb je aan...'

'Aangifte gedaan? Ja,' zeg ik. 'Maar hij droeg een hoodie en zoals je weet, moedigt oogcontact maken met gekke mensen ze doorgaans alleen maar aan, dus ik kon enkel vertellen dat hij blank was, waarschijnlijk ergens in de dertig, een baard had en dronken was.'

Jeff moet lachen. 'Klinkt als ongeveer elke inwoner uit Brooklyn op een vrijdagavond.'

Ik werp mijn blik op Robert. 'Er was net een metro weggereden, dus er waren geen andere getuigen.'

'Jack ook niet?' M'n ooms weten allebei van de metrojongen.

Ik schud mijn hoofd. 'Hij heet Calvin.' In antwoord op de vraag in hun ogen zeg ik: 'Ik had wat cocktails op en heb het hem gevraagd.'

Robert lacht naar me. 'Vloeibare moed.'

'Vloeibare idiotie.'

Zijn ogen worden kleiner. 'Maar heeft Calvin niets gezien?'

'Dat heeft hij tegen het ambulancepersoneel gezegd, maar ik denk dat hij ze juist gebeld heeft.'

Robert slaat een stevige arm om me heen en helpt me overeind. 'Nou, je mag naar huis.' Hij kust de zijkant van mijn hoofd en fluis-tert acht perfecte woorden: 'Je gaat met ons mee naar huis vanavond.'